

KRÄBAT

HELLE PERRIER

MM22

A A B B E N

ABEN

Andre bøger af samme forfatter

Gamerklassen 1 - Løb eller dø

Gamerklassen 2 - Skjulte fjender

Gamerklassen 3 - Battle Royale

Gamerklassen Global 1 - Versus

Zoltars Krypt

Frostbid

Den gule planet 1 - Jagten på Lyra

Den gule planet 2 - Drengen i vinduet

Den gule planet 3 - Flugten gennem ørkenen

Jack har en pumpgun

Den grå planet

ABEN

Af Helle Perrier

Kapitel 1 - Genstart

Jeg træder hårdt i en vandpyt, så det sprøjter op på mine nye bukser. Jeg gnutter sålen mod oversiden af mine nye sko. Hvad er det egentlig, min mor ikke fatter? Jeg kan sgu da ikke troppe op i skole på den allerførste dag og ligne en konfirmand med helt nyt tøj. Er hun slet ikke klar over, at det er sådan, man får bank? At det er sådan, man ender som min storebror. Alene på sit værelse for evigt.

En ny start kalder mine forældre det her. En genstart. Jeg har ikke brug for en genstart. Jeg var fint

tilfreds med vores lejlighed og mit gamle liv. Skolen var ikke noget at råbe hurra for, jeg passede mest mig selv. Men det var okay.

I det mindste virker Molly cool. Hun snakker til mig og lader mig endda låne sin lommeregner. Måske bliver det her ikke helt så skidt alligevel. Vi sidder ved siden af hinanden, Molly og jeg. Der er nogen, der har ridset ordet RØV ind i min bordplade. Det kunne sagtens være et kunstnerisk udtryk fra Magnus, fyren, der sidder på den anden side af Molly. Hans overkrop flyder ud over bordet, og han virker ikke det mindste interesseret i det, vores lærer står og forklarer oppe ved tavlen. Magnus ligner en, der aldrig hører efter, og den passer, der stikker op fra hans penaltus, ligner en, der nemt kunne skrive RØV på et bord.

“Skal vi følges?” spørger Molly, da vi har fri. Hun stirrer forventningsfuldt på mig med et par klare, blå øjne.

“Det kan vi vel godt,” mumler jeg. Det er der aldrig nogen, der har spurgt mig om før.

“Sagde du ikke, at du boede på Ternevej?”

“Jo,” bekræfter jeg.

“Jeg bor på Vibevej. Det er lige ved siden af. Kom nu, Magnus.”

Magnus vinker farvel til en gruppe drenge, der ser lige så sløve ud som ham.

“Bor han også på Vibevej?” spørger jeg og stikker armen gennem remmen på min skoletaske.

“Det kan man vist godt sige. Vi bor sammen.”

“Sammen?” spørger jeg overrasket.

“Ja, vi er tvillinger.” Molly svinger armen om Magnus' hals og stikker sit hoved hen ved siden af hans. “Altså, jeg er storesøster. Og klart den klogeste.”

“Med fire et halvt minut,” grynter Magnus og skubber en grinende Molly væk.

“Du siger fire et halvt minut, jeg siger en livstid af visdom, min kære bror.”

Jeg stirrer på dem. Molly med det lyse hår, der er samlet i en fletning i den ene side. De blå øjne, der sidder i et ansigt med fine, blide træk. De lange fingre for enden af arme, der farer rundt i luften, når hun snakker. Og så Magnus. Hans lyse hår hænger i fedtede tjavser, og man kan stadig se aftrykket fra

hovedpuden i frisuren. Hans ansigt er mast sammen i en bumset masse, hvor kinder og hage flyder sammen under to buskede øjenbryn.

“Tvillinger ...” siger jeg tøvende.

“Mmm,” siger Molly. “Men vi er faktisk virkelig forskellige.”

Det siger du ikke, tænker jeg og følger efter dem ud af skolegården.

Kapitel 2 - Håndværkertilbud

“Det er her,” siger jeg og standser ved den rustne havelåge foran vores nye hus.

Molly ser forfærdet på mig.

“Seriøst? Bor du her?”

“Jaeh,” begynder jeg. Jeg bander indvendigt over min far. Håndværkertilbud, havde han kaldt det. Gammelt lort er sgu et bedre ord for det store skrummel, vi nu skal bo i. Malingen skaller af. Havestuen er skvattet sammen, og der er revner i

alle fliserne, der fører op til hoveddøren. Haven er et overgroet vildnis med græstuer og forvoksede træer og buske, der snor sig ind og ud mellem hinanden. “Vi er ved at fikse det op,” siger jeg og trækker på skuldrene. Hvorfor skulle vi også absolut følges hjem? Jeg er glad for, at tvillingerne ikke skal med ind. Der er ikke engang varmt vand endnu.

“Ja, det bliver sikkert fint,” siger Molly fraværende. “Men du bor ved siden af *aben*.”

“A-hva’ gør jeg?”

“Bor ved siden af *aben*.” Molly sænker stemmen. “Derovre.” Hun nikker mod nabohuset, hvis øverste etage stikker op over hækken.

Det ser mindst lige så smadret ud som vores.

“Hvem fanden er *aben*?” spørger jeg og rynker brynene.

“Ham, der bor der,” siger Magnus. Han har løftet blikket fra sin mobil, der ellers har krævet al hans opmærksomhed på hjemturen. “Han bor sammen med en *abe*. Den er hans kæledyr eller sådan noget. Den svinger rundt i træerne om natten. Den er kæmpestor.”

“Arh, pis med jer,” vrænger jeg.

Molly nikker febrilsk.

“Det er altså rigtig nok. Frida fra ottende har set den. Den har stjålet høns fra deres hønsehus.”

“Mmm,” medgiver Magnus. “Og Lasse og dem så ham også en aften. Og, og den har myrdet Oles kat. Den lå i tusind stumper i forhaven. Det er en vild dræberabe.”

“Så siger vi det.” Jeg sparker havelågen åben og trasker ind i haven. “Jeg må hellere gemme alle bananerne så.”

“Det er altså rigtig nok. Vi ses i morgen.” Molly trækker Magnus, der igen er optaget af sin telefon, over på det modsatte fortov, og vinker farvel.

Jeg ser efter dem, da jeg stikker nøglen i låsen til hoveddøren. Det er faktisk rart at følges hjem fra skole med nogen. Det har jeg aldrig prøvet før.

Jeg er alene hjemme. David, min storebror, kommer hjem klokken tre, og mor og far først til aftensmad. Jeg smider tasken i gangen og går lidt rundt. Gulvet knager. Der lugter gammelt. Som om huset ikke er

vant til mennesker. Mor har sat nogle af vores ting frem. Sofaen og fjernsynet. Men det føles ikke som hjem endnu. Endnu. Et ord, min far bruger rigtig meget for tiden. Væggene er ikke malede – endnu. Vi har ikke varmt vand – endnu. Der er ikke nogen opvaskemaskine – endnu.

Jeg løber op ad trappen til mit værelse. Det er jeg til gengæld ret glad for. Det er mit. Jeg skal ikke dele med David længere. Jeg sætter mig på sengen og ser støvet danse i en solstråle. Jeg får øje på nabohuset gennem vinduet. Jeg læner mig ind over vindueskarmen og hviler panden mod den kølige rude. Haven på den anden side af hækken er lige så vildtvoksende som vores. Store træer kaster skygger over plænen lange græs og viltre buskadser. Det ligner mest af alt en jungle. På et tørrestativ hænger hvide underbukser og undertrøjer.

Da jeg tørrer duggen fra min ånde væk fra ruden, ser jeg en hurtig bevægelse og et gardin, der bølger sagte i et af vinduerne i huset i junglen.

Helle Perrier har skrevet en lang række bøger til børn og unge. Hun holder af fantastiske universer, hvor alt kan ske. Helle har især skrevet bøger og noveller om gys, fantasy og science-fiction. Hun står blandt andet bag den populære serie om Gamerklassen.